

ude af Stand til at stoppe det. Hvorfor da stoppe det, hvis der planmæssig medfølger et Romanark kun een, to, tre Gange om Ugen, eller een Gang hver 14de Dag o. s. v., som Veligheden kan falde? Der er sandelig ingen virkelig Grundfættning deri. De paa-gjældende Abonnenter have et Krav paa at modtage, hvad Bladet kan levere dem; der er ingen Grund til at standse en enkelt Deel deraf og begunstige en anden, thi den ærede Finantsminister kan umulig mene, som et æret Medlem. (Kofob) kaldte det, at han skal udøve en Censur over Indholdet af Bladene. Den ærede Finantsminister skal forsende et Numer af Avisen, hvad enten det indeholder en Feuilleton eller ikke, hvad enten denne Feuilleton er til at „klippe af og indbindes særskilt“ eller ikke; men saasnart den samme Roman ligger løs indeni, vil han træde til og stoppe det; dette er ikke consequent eller i Overeensstemmelse med det Princip, der gaaer igjennem Loven i dens Heelhed, og derfor har jeg foreslaaet, at denne Bestemmelse skal gaae heelt ud, og at man bliver staaende ved den Regel, som nu mindst i 16 Aar har vist sig ikke at medføre den mindste Gene eller Uleilighed. Jeg har vel seet i Motiveringer, at der er udtalt den Forventning, at, hvis man indfører en saadan Regel, vil der tilvendes Postvæsenet endeel Forsendelser, som det nu mister. Dette er den største Misforstaaelse af Verden. Hvor kan man troe, at nogen Boghandler kunde falde paa at bortsende under Korsbaand 100=, 200=, 300=Lusinde Subscriptionsplaner? Det vilde blive aldeles uoverkommeligt, og at et saadant Antal Subscriptionsplaner undertiden uddeles her i Landet fra Boghandlere, kan man erfare, naar man vil følge nogle af de større Boghandlerforetagender i de senere Aar. Altsaa Postvæsenet vilde Intet tjene ved, at denne Bestemmelse indføres, men den almindelige Handel og Wandel og Omsætning vilde lide derunder. Dette er forekommet mig tilstrækkeligt Motiv til at foreslaae at udlette Bestemmelsen, men for det Tilfælde, at den ærede Finantsminister skulde sige, at han Intet har imod det, naar saadanne indlagte Sager ikke vare af en særlig stor Vægt og ikke spillede en betydelig

Rolle i Forhold til Hovednummeret, som de fulgte med, men at han kun har havt for Die, at Postvæsenet ofte med Betslagelse havde seet, at man lagde tykke Bøger f. Ex. Prits-couranter fra Gartnere, som vare mange Gange sværere end Bladet, hele Boghandlercataloger, som 4—5 Gange overstege Bladets Vægt — naar man vilde sætte en Grændse for et saadant Misbrug, saa har jeg stillet et Underændringsforslag, som gaaer ud paa at sætte en vis Grændse i den Henseende, saa at Postvæsenet bliver berettiget til at tilbagegive den Art af Tillæg, naar de overstige Halvdelen af selve Bladets Vægt. Paa denne Maade har man dog et sikkert Middel til at standse Misbruget, uden at man tager Brugen reent bort. Det forekommer mig, som sagt, at den ærede Minister maatte kunne gaae ind paa dette Ændringsforslag, og jeg vil ret indstændig bede ham om at gjøre det, og om ikke at fæste sin Tillid alene til de Forklaringer, der ere ham givne af hans Undergivne, men ogsaa at troe mig, naar jeg forsikker, at det slet ikke er i Bladenes Interesse, men i Publicums Interesse, at jeg her taler; thi naar denne Art af Ting forbydes, vil det kun sige, at herved tvinges Publicum til at lade de samme Ting, som ikke maae følge med Bladene, indrykke som Annoncer i Bladene, og det er for disse langt fordeelagtigere. Men vi tale jo ikke her om Bladene med det Formaal at gjøre den ene Retning en Tjeneste og nedsette den anden; vi give jo overhovedet ikke Love for at begunstige den ene politiske Farve mere end den anden eller tilvende den ene eller den anden Part Fordele, men derimod for at naae, hvad der kan være den store Mængde af Borgere til størst Nytte og Gavn. Det er nu netop en af de Ting, der har været til megen Nytte og Bequemmelighed, og jeg vilde meget beklage, om man nu i en Postlov, der i det Hele er saa liberal som denne, vilde gaae hen og tage det bort. — Det andet Spørgsmaal er jo Forsendelsesomkostningerne paa Blade og Tidsskrifter. Jeg maa tilstaae, at efter den Omtale, dette Punkt fik ved 1ste Behandling, har jeg forundret mig noget over, at det ærede Udvalg ikke har kunnet komme til noget andet Forslag, endogsaa